

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2639/2016
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3445/14 од 30.05.2016. године, у седници одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3445/14 од 30.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 9547/10 од 10.06.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништено решење директора туженог заведеног под бројем ... од 24.11.2003. године, а којим је престао радни однос тужиоцу заснован решењем број ... од 15.02.2000. године, као незаконито; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од осам дана од пријема писменог отправка пресуде; ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на накнаду трошкова поступка па је обавезан тужени да тужиоцу по овом основу плати 582.750,00 динара у року од осам дана од пријема писменог отправка пресуде; ставом четвртим изреке, део тужбеног захтева тужиоца који се односи на накнаду трошкова поступка од досуђеног а до траженог износа и то за износ од 12.750,00 динара је одбијен као неоснован; ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3445/14 од 30.05.2016. године, потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 9547/10 од 10.06.2014. године у ставу првом, другом, трећем и петом изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на битну повреду одредаба ЗПП из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, како су ове повреде поступка прописане ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), који се не примењује у овој парници, то указане повреде не могу да буду предмет разматрања приликом одлучивања о ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту рецепционара и ФТО. Решењем туженог од 24.11.2003. године тужиоцу је престао радни однос због недостављања потврде о привременој спречености за рад у року од три дана од наступања привремене спречености за рад и зато што је тужилац неоправдано изостао са посла у периоду од 01.10.2003. до 27.10.2003. године на који начин је прекршио радну дисциплину. Тужилац је потврду о наступању привремене спречености за рад доставио туженом 11.11.2003. године. Из извештаја о привременој спречености за рад од 26.11.2003. године утврђено је да је тужилац био потпуно спречен за рад у периоду од 28.10.2003. године до 26.11.2003. године, као и у периоду од 27.11.2003. до 11.12.2003. године. Тужилац је обавестио свог непосредног руководиоца 28.10.2003. године да је на боловању. Тужени је пре доношења решења о отказу тужиоца упозорио да му се ставља на терет повреда радне дисциплине – радне дужности из члана 87. став 1. тачка 17. ПКУ учињене 28.10.2003. године и да постоји разлог за отказ уговора о раду из члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев за поништај решења о отказу и вратили тужиоца на рад ценећи да је отказ од стране послодавца незаконит.

Закон о раду („Сл. гласник РС“, број 70/2001, 73/2001), који је био на снази у време доношења побијаног решења у члану 80. прописује да је запослени дужан да, најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе доставио послодавцу потврду лекара, која садржи и време очекиване спречености за рад; у случају теже болести, потврду из става 1. овог члана, уместо запосленог, послодавцу достављају чланови уже породице или друга лица са којима живи у породичном домаћинству; ако запослени живи сам, потврду из става 1. овог члана дужан је да достави у року од три дана од дана престанка разлога због којих није могао да достави потврду; лекар је дужан да изда потврду из става 1. овог члана; ако послодавац посумња у оправданост разлога за одсуствовање са рада у смислу става 1. овог члана, може да поднесе захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог, у складу са законом.

Чланом 101. став 1. тачка 4. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Појединачни колективни уговор туженог у члану 87. тачка 17. прописује да су повреде радних обавеза неизвршавање радних и других обавеза у предузећу или код корисника услуга, или пропуштање радње чиме се онемогућава и знатно омета процес рада и управљања у предузећу или наноси знатна штета, а тачком 49. прописано је да је повреда радне обавезе непријављивање боловања у року од 24 часа од дана отварања, осим за запослене организационог дела физичког, техничког и противпожарног обезбеђења имовине, преноса новца и драгоцености, који су обавезни да боловање пријаве одмах по отварању.

По оцени Врховног касационог суда, недостављање потврде о наступању привремене спречености за рад у року од три дана, односно чињеница што је ова потврда достављена 11.11.2003. године, није повреда радне обавезе због које је послодавац могао тужиоцу да откаже уговор о раду, јер је тужилац 28.10.2003. године обавестио непосредног руководиоца о спречености за рад услед болести. Осим тога, тужилац је на овај начин поступио у складу са обавезом која је прописана чланом 87. тачка 49. ПКУ и зато не може да му се стави на терет да је извршио повреду радне обавезе из тачке 17. ПКУ, која је наведена као разлог у отказном решењу. Правилан је закључак нижестепених судова да тужилац није упозорен на другу повреду радне обавезе и то неоправдано изостајање са посла у периоду од 01.10.2003. године до 27.10.2003. године. У односу на отказни разлог који се односи на неоправдани изостанак са посла побијано решење о отказу није донето у законитом поступку јер тужиоцу није достављено упозорење о учињеној повреди ове радне обавеза која му је стављена на терет. На тај начин тужени је поступио противно одредби члана 101. став 2. Закона о раду, којом је прописано да је послодавац дужан, да, пре отказа уговора о раду у случају из става 1. тачка 3) и 4) овог члана, запосленог упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду. Недостављањем упозорења у вези постојања овог отказног разлога, тужиоцу је онемогућено да се изјасни о наводима о учињеној повреди радне обавезе или радне дисциплине која има за последицу отказ уговора о раду и на тај начин му је онемогућено право на одбрану, што побијано решење чини незаконитим. Како је тужиоцу отказан уговор о раду, а за отказ нису били испуњени услови прописани чланом 101. став 1. тачка 4. Закона о раду, то је запосленом незаконито престао радни однос и има право да се врати на рад у смислу члана 108. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, које Врховни касациони суд није испитивао, јер утврђено чињенично стање не може да се побија у ревизији у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић